

ψος καρέκλας. Βλέποντας λοιπόν από την κορυφή της «Πέτρας του Άγγελο» του χάος που έλασε κάτω, και άναμειβόμενος τη σημασία που είχαν για το ταλαιώτερο σαρκίο του η διάφορες πέτρες, έ πάνω στις οποίες θα πήγαινε να χτυπηθεί, ο αίσιοχέδιος έφευρέτης ζητούσε τρόπον να ξεφύγει. Αλλά το αλόγιστο; Το περίφημο Έλληνικό φιλότιμο που έφραγε τον Κυβερνήτη και τόσους άλλους; ...

—Μη φωνάζετε, ρε!... Σγά-σγά!... φώναζε ο Άλκιφαντής.
—Πέτα! Πέτα! Πέτα!... Μη φοβάσαι!... Έδώ είμαστε μεϊς!... Πέτα!... απορριόνταν το πλήθος.

Έξαφνα, η δεξιά φτερούγα φάνηκε σαν να κινώταν. Θά έλεγε κανείς ότι ο έφευρέτης προσπαθούσε να κάνει με το δεμένο χέρι το σταυρό του... Ακολούθησε σιωπή λίγων δευτερολέπτων. Κ' Έξαφνα, ο φτερωτός άνθρωπος έπήδησε έξω από το ύψος έκεινο... Για μία στιγμή έβρινε μετέωρος. Η φτερούγες έκουνιόνταν, αλλά δεν μπόρεσαν ν' αντίσταθούν για πολύ στο βάρος του Άλκιφαντή, και ο νέος Έκαρος έπεσε, τέλος, στα κεφάλια των θεατών που ήταν κοντήτερα στο βράχο, ενώ κύμα άμυγδαλιών έσπρωχνε το άλλο πλήθος προς τα πίσω...

Βιτώντας κανείς δεν έπαθε τίποτε. Ούτε ο Νικόλας Άλκιφαντής, ούτε κανένας που δέχτηκεν κατακέφαλα το βάρος του!... Το καρδιότανο, με το όποιον ήταν ντυμένες ή δυο φτερούγες, πατόρωσε να κάνει λιγώτερο τραγική την άποτυχία. Μολαταύτα ο νέος Έκαρος—δύως όλοι οι έφευρέτες— έτέμενε ότι ή έφευρέσις του είχε πετύχει, και ζητούσε... δίπλωμα εύφρασεχτίας!...

Καμιά φορά όμως τα πράγματα τελειώνουν θλιβερά. Πολλοί από τους αναγνώστες μας θα θυμόνται, βέβαια, το δυστυχημένο εκείνο Καραμανλιώδη, ο οποίος, χωρίς να εινε ξε άγγελόματος αερόποτος, έπεξεργησε με το ίδιο-τύπο δροσολόγιο του να πετάξει από τας Άθηνas στας Πάρος. Το αποτέλεσμα ήταν να πέσει και να πνιγί στον Κορινθιακό Κόλπο. Έτσι χάθηκε άδικα ένας νέος πλούσιος, φημίας και μορφωμένος. Το άγαλμά του—συμβολικό στυλεγμα— στήλξει το Νεκροταφείο Άθηνών, στην είσοδό του.

Η mania της έφευρέσεως έδημιούργησε πρό τριετίας στας Άθηνas και μία τρομερή οικογενειακή τραγωδία. Ένας άλογός άνθρωπος, κάποιος Παγκρατίου, έδού-θηκε ν' ανακαλύψει το... αείνιστο! Αν ήξερε στοιχειώδη μηχανική, δεν θα καταπίνονταν σε πρόβλημα άδύνατο, αφού ή τριβή δεν έπιτρέπει τη δημιουργία μηχανήματος αερανήπου... Έξώδερνε λοιπόν όλα τα χρώματά του, έ-χρησάτο το σπάτι του, έκανε δυστυχημένη την οικογένειά του και κατόντης φημικός και τέλος νευροσθενής... Και μία νυχτα, έρμαιον άτελεισίας, ο μονομηνής Άθη-ναίος έσφαξε τη γυναίκα του, τις πέντε παιδιά του και τέ-λος αυτοκτόνησε!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΑΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥ

Σε κάποιο Άγγλικό περιοδικό δημοσιεύεται ή κατοχέρω περιεργωτική Έκκλησις ενός... αλόγου προς τον κυριό του:

—Νά με τρέφεις, να με ποτιζεις και να με περιποιείσαι. Όταν τελειώνει ή καθημερινή μου έργασία, να φροντίζεις νάχω σταύλο καθαρό και στρόμια μαλακά.

—Νά μου μιλάς πώ συχνά. Δεν ξέρεις πόση μεγαλει-τερησσιασία έχει για μένα ή φωνή σου από το χαλιναρί. Νά με χαιδεύεις ταχτικά, γιατί τότε θα σε ύπηρετώ με μεγαλιέτερη εύχαριστη και θα μάθω να σ' αγαπάω.

—Νά μη με χτυπάς ποτέ και να μη με μαστιγώνεις όσάκις δεν καταλαβαίνω τί θέλεις από μένα, αλλά να προσπαθεις να με κάνεις ο ίδιος να καταλάβω. Έπίσης, όταν πέρτω καταγής, να μη με δέρονεις, αλλά να κιντάζεις αν εινε γερά όλα τα μέλη μου και ιδίως τα πόδια μου.

—Όταν δεν πηγαινω γρήγορα, να ξεεστάζεις τα δόντια μου. Θά έχω, φαίνεται, κανένα χαλασμένο και δεν φαντάζεται πόσο πονάω.

—Νά μη κρατεις το κεφάλι μου σ' άσπατάλληλη στάσι και να με προσφυλάγεις απ' τις μύγες, κουφειόντας καλά το τριχώματι μου και πλύνοντάς με ταχτικά.

—Όταν, τέλος, κύριέ μου, χάσω τα νεύατα μου και τη δύναμι μου, να μη με εγκαταλείψεις και να μη με πουλήσεις σε κανέναν σκλη-ρόν άνθρωπο που να με κακομεταχειρίζεται και να με βασανίζει ως το θάνατό μου.

—Και όμα φροντίζεις, κύριε, για την ύγεια μου και για τη ζωή μου, να είσαι βέβαιος ότι ο Θεός θα σε ανταμεί-ψει και στην παρούσα και στη μέλλουσα ζωή. Αμήν.»

Έννοείται, πώς την Έκκλησι αυτή, δεν την έ-χει συντάξει κανένα άλογο. Την συνέταξε, άλλού-στωα, κάποιος Σώλλογος ζσοφίλων.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΗΤΑΙ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

(Του ΑΕΡΜΟΝΤΩΦ—Μεταφρ. Θ. Βελλανιτή)

Ξανθό βασιλόπουλο καβαλλά τ' άλογο του και περνά το ποτάμι το πλατύ μοναχό του. Αλλά μες απ' το ρέμμα π' άφρισμένο κυλάει μία νεράδα ξανθή τρυφερά του μιλάει.

«Έλα κάτω μαζί μου, ξανθό καβαλλάρι, ή ζωή σε προσμένει σε χροσό μαξιλάρι, σε προσμένουν άγκάλιες, σε προσμένουν φιλάι, έλα κι' εμα ή κόρη του τρανού βασιληά...»

Κι' από μες απ' το κύμα σαν φεγγάρι προβάλλει το ξανθό της ώραιας νεράδας κεφάλι, και σαν νέφος χροσό τ' άξανθά της μαλλιά άνεμίζουν σιγά στη λεική τραχηλιά.

Τά γαλάζια της μάτια ή άγάτη τα καιεί και στο νεύ που την βλέπει τέτοια λόγια της λέει: —«Έχω κάτω παλάτια με χροσό στολισμένα, με κοχύλια κρεβάτι, άκριθέ μου, για σένα.

«Χίλιες νύρες θα έχης συντροφιά πιά δική σου, κι' άτελειωτο θάναυ παραμύθ' ή ζωή σου, κι' ή θερμή μου άγάτη με καιρό θα σε κάνει βασιλιά στο άπειραντο τούτο ποτάμι.»

Σάν τραγουδι γλυκό, σαν φωνή μαγευμένη ή φωνή της νεράδας ως τ' αυτιά του πηγανει. Η καρδιά του χτυπά και φωνάζει:—«Νεράδα, τέτοια κάλλη ποτέ μου στη γη δεν ξανάδα!»

Στηνονάζει το άτι και μπροστά της πετιέται, αλλά δυο σιμώνει τόσο έκεινη τραδιέται. Σάν τυρολό άλουφίτη, ποί πηγανει δεν ξέρει, πάει όπου του γνέφει το κρινόλεικο χέρι.

Άγριεμένα κυλά το ποτάμι νερά, άλλ' αυτός άλουφει την ώραια κυρά. Κάτωσι δύναιμ ξένη στη σπηλιά της τον σέρνει, και το κύμα περνά κι' απ' το άτι τον παίρνει.

Μ' άνοιμμένη πέταει στη νεράδα άγκάλι, για να σφίξει στα στήθη το ξανθό της κεφάλι. Την κρατείσ θεριά, με το κύμα ταράζει και τους δυο τους μαζί άγκάλια τους σπατάζει...

Η ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΑ ΚΟΡΗ

ΚΟΡΗ

Έρημαξα το σπίτι μου το πατριό για σένα χροσάρι έπρηκα κι' έτρεξα στο πλάγι σου να ζήσω. Πλήν γυρσία σαν έβειγα τα μάτια δαρμωμένα και τ'οειδ' άνώμα μία φορά για πάντα πριν τ' άρρησω... Στη σέλλ' άνέβα κι' άστραπή... Έμπρός, γλυκέ μου Μπέη!

ΜΠΕΗΣ

Θέ να το μάθι ή μάνα μου σαν φύγω και θα κλαίη, θα στείλι ή πατέρας μου κάλ'ηδες να μās φτάσουν, ότου κι' αν θα βοικωόμαστε, σε κάμπους και σε όρη, Νά φύγω με ποί ξανάλεις, τον Τουρκομάνον κώρη...

ΚΟΡΗ

Η μάνα κι' ο πατέρας σου άς μάθουν τη φυγή μου, άς στείλι κάλ'ηδες, όποτε κίν τους σκέφτει' ή καρδιά μου. Χίλιοι κι' άνώμα παό πολλοί αν εινε ο έχθρός μου, θα τους νικήσω, Μπέη μου, με μόνο μία ματιά μου.

ΜΠΕΗΣ

Δεν έχει σέλλα τ' άτι μου κι' πέταλα, δεν έχει κροσάρι ότε μās νιχτιάς κι' άδύνατα θα τρέξει. Φύγε, να έρθω δεν μπορώ στην ξενιτιά μαζί σου, στον Τουρκομάνον γισμαί, ούρι του Παραδείσιου!

ΚΟΡΗ

Πέταλα τα βροαχόλια μου, θα γίνουινε για κείνο, και τα μαργαριτάρια μου κροσάρι θα τού δίνω. Έμπρός, καβάλλα, Μπέη μου, στην άγκάλια μου έλα!

ΜΠΕΗΣ

Τών Τουρκομάνον καύχημα, γλυκειάς αύγής άστέρι! Φύγε, να έρθω δεν μπορώ...

ΚΟΡΗ

«Έλα μ' έμέ, πασά μου και σούχω για προσκέφαλο το παχουλό μου χέρι και σκεπασμα δίλοχρωο λιμένα τα μαλλιά μου. Στη σέλλα πάνω γρήγορα κι' έμπρός, ξανθό μου άγόρι!

ΜΠΕΗΣ

Στό είπα, δεν μπορώ νάθώ, τών Τουρκομάνον κώρη! Ώργουσα με τα βόδια μου τη γη κι' έχω σπαρμένα.

ΚΟΡΗ

Λόκοι να φάν τα βόδια σου, κοράκια τη σπορά σου και ή γυναίκα σου ντροπή να κάνει τ' όνομά σου. Πηγαινω στη μανοβιά μου, στο σπίτι μου ξούστω, δεν θέλω να σε ξαναδώ και πιά να σου μιλήσω... (Τραγούδι Τουρκικό — Μεταφρ. ΑΚ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)

